

Sant Jordi 2026

III edició Premis Drac CSA

Consorci Sanitari
de l'Añoia

Abacus ●●●

Sant Jordi 2.0

“I de la sang del drac en brollà una rosa,
i el cavaller la lliurà a la princesa...”

—Sempre igual, mare.

La veu de la Carla no és enfadada, sinó cansada.

Com si la història, de tan repetida, li hagués anat
esborrant alguna cosa a dins.

—Cada dia el mateix final. Jo a terra, immòbil.

Ell amb la rosa. I la rinxolets d'or amb el somriure.

—És una obra —respon la mare amb suavitat.

—No. És una condemna.

La mare no contesta de seguida. Sap que darrere
d'aquella queixa hi ha alguna cosa més fonda.

—Què et molesta, realment?

La Carla es queda en silenci. Després, gairebé en un
xiuxiueig:

—Que ningú veu el drac.

Pausa.

—Només veuen que ha de morir.

La mare l'observa.

—Potser el drac no és només el drac.

La Carla arrufa el front.

—Jo només soc el drac —diu, amb un somriure breu
i trist—. Ni princesa, ni història. Només el moment que
desapareix.

—Això no és veritat.

—Sí que ho és —respon ella—. Però... —dubta—
si pogués triar... m'hauria agradat que la rosa fos per mi.

La mare somriu amb una tristesa dolça.

—Tothom n'està molt content, i la directora de teatre,
la Sònia —aquella que abans era un home, però ara ha
descobert que vol ser dona i s'ha deixat els cabells llargs
i s'ha fet no sé què a les hormones...

—Hormones.

—Això, això, mare, hormones. Doncs bé, que sempre em
diu que sense mi l'obra de Sant Jordi seria un desastre...

—A vegades els finals no estan tan escrits com sembla.

—Aquest sí —diu la Carla—. Fa dos mesos que el repetim.

—Potser el que no està escrit ets tu.

El dia de la funció arriba amb una llum
estranya, espessa.

El gimnàs ple. Veus, cadires que grinyolen.

Hi ha pares que ja estan gravant abans que
comenci res, nens que corren, mestres que fan
veure que controlen la situació, però que estan
més nerviosos que ningú. La Sònia caminant
amunt i avall, com si dirigís Broadway.

La Carla es posa el capgròs.

Quan surt a escena, ja no és ella.

És la figura.

El paper.

El cos que ha de caure.

Tot passa com sempre.

Els xiscles de les donzelles.

La persecució.

El riure del públic.

I finalment, la caiguda.

A terra.

Quieta.

Invisible.

Respira lent.

Espera.

I llavors li torna una idea, clara com una ferida:
“Jo no hi pinto gaire.”

Passos.

En Marc.

Però alguna cosa no encaixa.

El temps s'estira.

El silenci pesa.

La Carla obre els ulls dins la foscor del capgròs.

No hi ha espasa.

Hi ha una mà.

—Ei... —xiuxiueja—. Pots aixecar-te?

El cor li tremola.

Això no forma part de l'obra.

I, tanmateix, és l'únic que sembla real.

Sense saber per què, s'incorpora.
El públic aguanta l'alè.
En Marc s'acosta i, amb una lentitud inesperada,
li treu el capgròs.
El món torna.
La llum.
L'aire.
Les cares.
I ella.
Per primera vegada, ella.
La mira.
No com a princesa.
No com a monstre.
Com si la veiés.
De debò.
I li allarga la rosa.
—estic cansat de matar-te.
Silenci.
—m'agrades.
La rosa queda suspesa entre ells.
El temps s'atura.
—Per tu.
La Carla la sosté.
No és un gest teatral.
És una decisió.
—Potser —continua ell— el drac només és una disfressa.
Algú plora.
Algú riu sense saber per què.
El món sembla contenir-se.
—Carla... et puc fer un petó?
El temps es trenca.
Ella gira el cap.
Busca la seva mare.
Allà a tercera fila.

Amb els ulls brillants.
Assentint.
La Carla torna a mirar-lo.
Somriu.
—Sí.
I en aquell instant, la història es desvia.
No fa soroll.
No demana permís.
Però canvia.
I vet aquí un gos i vet aquí un gat...
que aquest conte, per fi,
ja s'ha arreglat.

Autor: Alexis Andreu i Gràcia,
psicòleg del Centre de Salut Mental i
Addiccions del Consorci Sanitari de l'Anoia

